

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 15/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Kotrbancom, Františkánske námestie 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 99/2000, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 46/2016 a jeho uznesením z 29. februára 2016, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 a sp. zn. 8 Cdo 139/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 99/2000, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 46/2016 a jeho uznesením z 29. februára 2016, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 a sp. zn. 8 Cdo 139/2016.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žalobou podanou 24. júla 2000 inicioval na okresnom súde konanie o náhradu škody proti pôvodnému odporcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (neskôr [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ďalej len „odporca“). V priebehu konania bolo sťažovateľovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov najprv vo výške 50 % poplatkovej povinnosti (uznesením okresného súdu č. k. 30 C 99/2000-145 z 29. októbra 2003) a neskôr v rozsahu 100 % pre celé konanie (uznesením okresného súdu č. k. 30 C 99/2000-604 z 30. augusta 2012). Okresný súd rozsudkom č. k. 30 C 99/2000-295 z 22. mája 2007 žalobu v časti zastavil a vo zvyšnej časti zamietol. Odporcovi priznal náhradu trov konania.

3. Na základe odvolania krajský súd uznesením č. k. 14 Co 39/2008-348 z 29. januára 2009 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Rozsudkom č. k. 30 C 99/2000-451 z 3. decembra 2009 okresný súd žalobu v časti opäť zastavil, v zostávajúcej časti zamietol. Odporcovi priznal náhradu trov konania. Na základe odvolania krajský súd uznesením č. k. 7 Co 151/2010-536 z 31. januára 2012 rozsudok okresného súdu č. k. 30 C 99/2000-541 z 3. decembra 2009 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Napokon okresný súd rozsudkom č. k. 30 C 99/2000-622 z 21. novembra 2012 žalobu zamietol a odporcovi priznal náhradu trov konania. Na odvolanie krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 162/2013-650 z 18. februára 2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ 28. apríla 2014 dovolanie. Dňa 7. mája 2015 okresný súd predložil dovolanie sťažovateľa dovolaciemu súdu na rozhodnutie, ktorý prípisom sp. zn. 8 Cdo 328/2015 z 26. mája 2015 spis sp. zn.

30 C 99/2000 vrátil okresnému súdu ako predčasne predložený. Najvyšší súd v prípise uviedol, že *„žalobca dosiaľ žiadny poplatok za dovolanie nezaplatil, treba ho preto dodatočne vyzvať, aby zaplatil súdny poplatok v lehote, ktorú vo výzve určí súd prvého stupňa. (...) Na tomto procesnom postupe nič nemení tá skutočnosť, že uzneseniami na čl. 145 a čl. 604 súd prvého stupňa priznal žalobcovi úplné oslobodenie od súdnych poplatkov.“*. Uznesením č. k. 30 C 99/2000-721 z 13. októbra 2015 okresný súd zastavil dovolacie konanie vedené pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 (dovolanie smerovalo proti rozhodnutiu krajského súdu vydanému v merite veci) pre nezaplatenie súdneho poplatku (ďalej aj *„uznesenie okresného súdu o zastavení dovolacieho konania“*), ktoré sťažovateľovi vyrubil výzvou z 26. augusta 2015. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal odvolanie. Uviedol v ňom, že mu okresný súd priznal úplné oslobodenie od súdnych poplatkov, preto mu nemal vyrubovať žiadne súdne poplatky za dovolanie. Uznesením č. k. 14 Co 46/2016-733 z 29. februára 2016 krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení dovolacieho konania a ustálil v ňom, že úplné oslobodenie od súdnych poplatkov sa nevzťahuje na dovolacie konanie. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 14 Co 46/2016-733 z 29. februára 2016 sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom dôvodil, že interpretácia a aplikácia § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku prezentovaná krajským súdom je v napadnutom uznesení neprijateľná. Prípisom sp. zn. 30 C 99/2000 zo 7. júla 2016 okresný súd predložil dovolanie sťažovateľa dovolaciemu súdu na rozhodnutie, ktorý prípisom sp. zn. 8 Cdo 139/2016 z 21. septembra 2016 spis sp. zn. 30 C 99/2000 vrátil okresnému súdu ako predčasne predložený. Uviedol v ňom, že na základe novelizovaného § 6 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov sa od 23. decembra 2015 platí súdny poplatok za dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu potvrdzujúcemu uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení dovolacieho konania v sume 10 eur. Ďalej výslovne ustálil, že *„pokiaľ(...) poplatníkovi ako sporovej strane nebolo rozhodnutím súdu priznané úplné oslobodenie od súdneho poplatku (§ 138 ods. 1 O. s. p.), je po účinnosti novely s podaním každého odvolania alebo dovolania spojený vznik povinnosti poplatníka zaplatiť súdny poplatok“*.

5. Sťažovateľ ďalej uvádza, že konanie v jeho právnej veci *„trvá vyše 16 rokov. Jeho dĺžka je už na prvý pohľad neprimeraná. Sťažovateľ v minulosti niekoľkokrát adresoval*

predsedovi okresného súdu sťažnosť tak podľa § 17 a nasl. zákona č. 80/1992 Zb., ako aj podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. Predseda okresného súdu však ani raz nevyhodnotil sťažnosť za opodstatnenú... Sklamanie sťažovateľa z nečinnosti a z nesprávnej, nesústredenej a neefektívnej činnosti všeobecných súdov v jeho veci je o to väčšie, že pred vyše desaťročím dôveroval okresnému súdu, a svoju ústavnú sťažnosť vedenú na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1518/2005 zobral späť v nádeji, že okresný súd v ďalšom období už bude konať bez zbytočných prieťahov.“.

6. Sťažovateľ sa v sťažnosti vyjadruje aj k trom kritériám, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ku kritériu zložitosti veci sťažovateľ uvádza, že *„ide o právne jednoduchý spor sťažovateľa o náhradu škody. S ohľadom na čas vzniku právneho vzťahu z porušenia právnej povinnosti odporkyňou, vo veci je treba aplikovať zákon č. 35/1965 Zb. - Zákon o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (Autorský zákon). V tomto odvetví práva je k dispozícii kvalitná odborná literatúra i bohatá judikatúra všeobecných súdov. Vec možno z hľadiska zložitosti preto vyhodnotiť ako nenáročnú.“.*

Sťažovateľ vyhodnotil svoje správanie ako účastníka konania za aktívne, *„na akékoľvek požiadavky všeobecných súdov vždy reagoval promptne. V konaní sám vyzýval všeobecné súdy na urýchlený postup a rozhodovanie. Opakovane využil aj inštitút sťažnosti na prieťahy v konaniach podľa zákona č. 80/1992 Zb. i podľa zákona č. 757/2004 Z. z.“.*

K postupu všeobecných súdov sťažovateľ uviedol, že *„Postup okresného súdu, krajského súdu i najvyššieho súdu je v sťažnosťou namietaných konaniach trvalo nesústredený, svojvoľný a teda protiústavný. Najmä pre okresný súd platí aj to, že za takmer sedemnásť rokov trvajúceho konania nevydal také rozhodnutie v meňte veci (a len výnimočne produkoval také procesné rozhodnutie), ktoré by sťažovateľ nemusel napadnúť opravnými prostriedkami. Tieto rozhodnutia boli opakovane zrušené vyššími súdmi. Namiesto ústavne súladného rozhodovania o v poradí poslednom dovolaní sťažovateľa z 28. apríla 2014 namierenom proti rozhodnutiu v merite veci sa všeobecné súdy iba pohrávajú s otázkou súdnych poplatkov. Prekvapuje najmä najvyšší súd, ktorý pozná*

obsah rozhodnutí okresného súdu, ktorými bol sťažovateľ úplne oslobodený od súdnych poplatkov (pozri prípis najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 328/2015 z 26. mája 2015), napriek tomu toto oslobodenie odmieta akceptovať (pozri prípis najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 139/2016 z 21. septembra 2016). Takýto výkon práva je šikanóznny.“.

7. Sťažovateľ napokon poukazuje na význam a závažnosť rozhodovanej veci pre neho, keďže *„štátom licencovaná súkromná televízna spoločnosť zničila majetok sťažovateľa (rozsiahle autorské dielo), pričom výnosy z predaja autorských práv k tomuto dielu domácim i zahraničným distribútorom mali slúžiť na hmotné zabezpečenie sťažovateľa a jeho rodiny, o značnom význame a existenčnej závažnosti veci pre sťažovateľa niet dôvodu pochybovať“.*

8. Vzhľadom na dĺžku konania sa sťažovateľ touto sťažnosťou usiluje aj o to, aby ústavný súd *„súčasne vyriekol i porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vychádzame pritom z konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 93/2010, I. ÚS 66/03, I. ÚS 688/2014, I. ÚS 142/04).“*

9. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 99/2000, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 46/2016 a jeho uznesením z 29. februára 2016, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 a sp. zn. 8 Cdo 139/2016. Ďalej sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému a najvyššiemu súdu v označených konat' bez zbytočných priet'ahov a priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 2000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07), resp. aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

13. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti

petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

14. Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 99/2000, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 46/2016 (konanie o odvolaní podanom proti uzneseniu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania z dôvodu nezaplatenie súdneho poplatku), ako aj postupom najvyššieho súdu v konaniach o dovolaniach vedených pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 (konanie o dovolaní podanom proti rozsudku krajského súdu v merite veci), ako aj sp. zn. 8 Cdo 139/2016 (konanie o dovolaní podanom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 14 Co 46/2016 z 29. februára 2016, ktorým bolo právoplatne zastavené dovolacie konanie vedené pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku).

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec... prerokovala bez zbytočných prietáhov a podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru aby bola jeho vec spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej

lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

16. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 99/2000, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 46/2016 (konanie o odvolaní podanom proti uzneseniu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku), ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 (konanie o dovolaní podanom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 14 Co 46/2016 z 29. februára 2016, ktorým bolo právoplatne zastavené dovolacie konanie vedené pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku) ústavný súd podotýka, že v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo. Inými slovami, o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno hovoriť aj vtedy, keď porušovanie označeného práva v konaní pred všeobecným súdom už skončilo právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda stav právnej neistoty sťažovateľa bol už odstránený.

17. Vyhlásením rozsudku vo veci samej (21. novembra 2012 – okresný súd), ako aj vyhotovením uznesenia o zastavení dovolacieho konania (13. októbra 2015 – okresný súd), resp. vyhotovením uznesenia č. k. 14 Co 46/2016-733 o potvrdení odvolaním sťažovateľa napadnutého uznesenia okresného súdu o zastavení dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015 (29. februára 2016 – krajský súd) a ich doručením okresný súd a krajský súd vykonali všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa v prvostupňovom konaní aj v konaní o odvolaní podanom proti uzneseniu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania, a napokon aj v konaní

o dovolaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 328/2015, preto bolo potrebné vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu, krajského a aj najvyššieho súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej, resp. vyhotovením označených uznesení pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, keď okresný súd, krajský súd a ani najvyšší súd už nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom (napr. II. ÚS 1/05).

18. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

19. Uvedené závery vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu, krajského súdu a aj najvyššieho súdu boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

20. Sťažovateľ podal 22. apríla 2016 na okresnom súde dovolanie smerujúce proti uzneseniu krajského súdu č. k. 14 Co 46/2016-733 z 29. februára 2016, ktoré bolo obratom zaslané na vyjadrenie protistrane. Po uplynutí lehoty na vyjadrenie bolo dovolanie spolu so spisovým materiálom predložené 8. júla 2016 najvyššiemu súdu na rozhodnutie o ňom a bola mu pridelená sp. zn. 8 Cdo 139/2016. Najvyšší súd prípisom z 21. septembra 2016 vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený na účely vyrubenia súdneho poplatku za podané dovolanie v sume 10 €. Následne okresný súd 25. októbra 2016 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie.

21. Hoci sťažovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu v dovolacom konaní nenamietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v príčinnej súvislosti s úkonmi okresného súdu pri vybavovaní ním podaného dovolania, ústavný súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie po doručení dovolania sťažovateľa v súlade s jemu zákonom zverenými kompetenciami (§ 436 Civilného sporového poriadku) vykonal všetky potrebné a nevyhnutné procesné úkony na zabezpečenie kontradiktórnosti konania pred predložením účastníkom konania podaného dovolania na ďalší procesný postup a rozhodnutie dovolaciemu súdu, okrem vyrubenia súdneho poplatku (keďže okresný súd bol toho názoru, že sťažovateľ je oslobodený od súdnych poplatkov).

22. Z uvedeného je zrejmé, že dovolanie sťažovateľa sa v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nachádzalo ešte na okresnom súde, ktorý vykonával úkony súdu prvej inštancie spojené s podaným dovolaním sťažovateľa, a preto postupom najvyššieho súdu z tohto dôvodu ani nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

23. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04, III. ÚS 437/2015).

24. Vzhľadom na uvedené, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08, III. ÚS 437/2015).

25. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sťažovateľ odôvodňoval priet'ahmi v postupe označených všeobecných súdov. Pretože sťažovateľ porušenie tohto základného práva oprel

o dôvody identické s tými, ktoré uviedol v súvislosti s namietaným porušením čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo potrebné odmietnuť jeho sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

26. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2017